

Arrest

nr. 120 559 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 11 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 20 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 november 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-

status. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 24 mei 2013, nr. X).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 29 november 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.4. Verzoekers dienden op 15 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 10 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.03.2013 werd ingediend en op 30.04.2013, 28.05.2013, 27.06.2013 en 09.07.2013 werd aangevuld door :

U(...), A(...) (N° R.N. ...)

geboren te P(...) op (...)

M(...), Z(...) (N° R.N. ...)

geboren te P(...) op (...)

en hun minderjarige kinderen:

U(...), A(...), geboren op (...)

U(...), S(...), geboren op (...)

U(...), S(...), geboren op (...)

nationaliteit: Kirgizië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 20.10.2010, die afgesloten werd op 24.05.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk twee jaar en iets meer dan zeven maanden was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Kirgizië en dat zij bijgevolg hun land van herkomst zouden moeten verlaten om de aanvraag via de gewone procedure te kunnen indienen. Zij zouden hun aanvraag moeten indienen in Kazachstan. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet persoonlijk hoeven te wenden tot de Belgische ambassade bevoegd voor Kirgizstan, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, om een aanvraag in te dienen. De Belgische ambassade in Moskou beschikt immers over Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg, die de mogelijkheid bieden de procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>). De juiste bevoegde ambassades zijn terug te vinden via http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Naar_Belgie_komen/Visum_Voor_Belgie.

Betrokkenen halen aan dat de situatie in hun land van herkomst gevaarlijk is en leggen reisadviezen voor. Zij leggen echter geen enkel persoonlijk bewijsstuk voor dat zij mogelijk gevaar lopen. De loutere verwijzing naar algemene adviezen, zonder toepassing op de eigen situatie, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat dergelijke reisadviezen voornamelijk bedoeld zijn voor onderdanen van het land dat het reisadvies uitvaardigt die een toeristische of zakelijk reis willen ondernemen naar een ander land, in dit geval Kirgizië, en dus minder relevant zijn voor de onderdanen van Kirgizië zelf.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen halen aan dat de kinderen volledig vertrouwd zijn met het Belgisch onderwijssysteem en niet meer met dat van hun thuisland en dat hun dochter A.(...) een schoolachterstand heeft opgelopen en het nu niet wenselijk is om er nog een achterstand aan toe te voegen door een terugkeer. Zij tonen echter niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, waar zij scholing in hun moedertaal kunnen volgen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was.

Betrokkenen halen aan dat hun dochter S.(...) psychologische problemen heeft en opgevolgd wordt, wat gestaafd wordt met een verslag van de psychologe. Zij verklaren dat het niet aangewezen is het kind terug te sturen naar de plaats waar het trauma werd opgelopen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de "uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds oktober 2010 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat de kinderen zich aanpassen en vriendschappen opgebouwd hebben; dat zij Franse taallessen volgen; dat de heer U.(...) een universitaire opleiding gevolgd heeft in het land van herkomst; dat zij hier sociale banden hebben en diverse steunbrieven voorleggen; dat de heer U.(...) ingeschreven is bij een interimkantoor, dat hij gesyndiceerd is, ingeschreven is als werkzoekende, een opleiding als buschauffeur wenst te volgen, dat hij reeds gewerkt heeft en deze werkgever hem terug in dienst zou willen nemen, dat hij een opleiding vrachtwagenchauffeur volgt dat betrokkenen aangesloten zijn bij een mutualiteit hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Minderjarigen worden als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat zij vertegenwoordigd dienen te zijn door hun ouder(s) of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad.

3.2. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de twee eerste verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen (in casu de derde, vierde en vijfde verzoekende partij). Bijgevolg is het beroep ingesteld door deze minderjarige kinderen onontvankelijk wegens het ontberen van de vereiste handelingsbekwaamheid.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het werd ingediend door de derde, vierde en vijfde verzoekende partij.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In hun eerste en enige middel voeren verzoekers een *“kennelijke appreciatiefout [aan] en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. In combinatie met een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag.”* In hun verzoekschrift maken verzoekers eveneens gewag van artikel 22bis van de Grondwet en van een schending van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekers betogen daarbij het volgende:

“1.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Overwegende dat in de bestreden beslissing vervolgens wordt verwezen naar de asielprocedure van de eisers, de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Moskou, de schoolgaande kinderen, de psychologische problemen van dochter S.(...) van eisers en de elementen van integratie van eisers.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

2.

Dat de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

Dat de eisers in hun aanvraag dd. 15 maart 2013 hebben gewezen op hun asielprocedure. Dat zij volharden in hun asielrelaas.

Dat de eisers eveneens hebben verwezen naar hun schoolgaande kinderen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Dat een terugkeer naar Kirgizië een onderbreking en stopzetting tot gevolg zal hebben van hun schoolloopbaan wat door de Raad van State reeds verschillende keren werd aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Dat eveneens op de gezondheidssituatie van het meisje S.(...) werd gewezen. Dat het meisje omwille van haar gezondheidssituatie nog meer nood heeft aan stabiliteit.

Dat het feit dat er in Kirgizië geen Belgische diplomatieke post gevestigd is, hetgeen voor eisers een bijkomende moeilijkheid én kost met zich meebrengt teneinde een aanvraag via de gewone procedure, via de Belgische ambassade in Moskou, in te dienen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantoot, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat bovendien de eisers deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd, doch dat de Belgische overheid hen hiertoe alle kansen heeft geboden.

3.

Dat er op gewezen dient te worden dat eisers sinds hun aankomst in oktober 2010 (datum van zijn asielaanvraag) tot eind mei 2013 (arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) steeds legaal in België hebben verbleven.

Dat het de eisers onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat zij in deze lange periode van bijna drie jaar van de mogelijkheden tot integratie gebruik hebben gemaakt, alsook hun twee oudste minderjarige kinderen school hebben laten lopen.

Dat de Belgische overheid de eisers immers deze kansen hebben geboden.

Dat de asielprocedure dewelke ten gronde werd behandeld twee jaar en zeven maanden heeft geduurd.

Dat de eisers gedurende deze lange periode van legaal verblijf in hun hoedanigheid van asielzoeker hun integratie hebben bewerkstelligd en dat de eisers hun sociaal leven hebben uitgebouwd.

Dat het de eisers zoals het goede ouders betaamd hun kinderen naar school hebben te laten gaan.

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd erkend dat een langdurige asielprocedure van drie jaar voor families met schoolgaande kinderen onredelijk lang is waardoor zij in een prangende humanitaire situatie, hetgeen buitengewone omstandigheden impliceert, terecht komen, waardoor een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd is.

Dat eisers en de kinderen op heden bijna drie jaar in België verblijven en het grootste deel van deze verblijfsperiode een legaal verblijfsstatuut hadden.

Dat hun situatie eveneens als een humanitair prangende situatie beschouwd kan worden.

Dat eisers hun aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op het ogenblik dat zij nog legaal op het Belgisch grondgebied verbleven.

4.

Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen een humanitaire regularisatie betreft.

Dat, gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, ten zeerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening dient gehouden te worden.

Dat de beoordeling van de verwerende partij reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze dient te gebeuren.

Dat vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen.

Dat de belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, in overweging dienen genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

Dat kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Dat de kinderen van eisers stabiliteit nodig hebben, blijkt onder meer uit het gegeven dat dochter A.(...) reeds een schoolachterstand heeft opgelopen en dat dochter S.(...) psychologische problemen heeft waarvoor zij wordt opgevolgd.

Dat kinderen het recht hebben zich te ontplooiën en te ontwikkelen. Dat de kinderen van eisers het recht hebben om zich op een normale wijze te ontplooiën en te ontwikkelen, zonder dat daartoe bijkomende — en eigenlijk niet noodzakelijke — hindernissen en moeilijkheden hun pad kruisen.

Dat het terugsturen van eisers naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, de stabiliteit in het leven van de kinderen doorbreekt.

Dat de scholing van de kinderen bijdraagt tot deze stabiliteit.

Dat niet kan ontkend worden dat de scholing van de kinderen zal onderbroken worden indien de eisers naar Kirgizië dienen terug te keren, waardoor het risico op het verlies van een schooljaar in hoofde van beide kinderen reëel is, waardoor dochter A.(...) nog meer schoolachterstand zal oplopen.

Dat een onderbreking van de scholing wel degelijk de belangen van de kinderen schaadt, waardoor verweerster minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Dat deze rechten in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven zijn.

Dat kinderen na een langdurig legaal verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten dienen te genieten.

5.

Dat in het land van herkomst van eisers er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is alwaar eisers de mogelijkheid zouden hebben hun aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in te dienen.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat het afwezig zijn van een Belgische diplomatieke dienst in het land van herkomst voldoende is om te spreken van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, 3e lid van de Vreemdelingenwet.

Dat verweerster meent dat dit echter geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken, aangezien de verzoekende partijen hun aanvraag zouden kunnen opsturen via een koerierdienst.

Dat de motivering van verweerster niet uitsluit dat eisers zich wel degelijk, tijdens de procedure of op het einde van de procedure, zich zullen moeten gaan aanbieden bij de Belgische ambassade in Moskou.

Dat daarnaast de vraag dient gesteld te worden waarom eisers per se dienen terug te reizen naar Kirgizië (of naar een land buiten het Schengengrondgebied) teneinde aldaar een schriftelijke aanvraag te richten tot de Belgische ambassade, die op zijn beurt de aanvraag doorstuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel die dan over de gegrondheid van de aanvraag zal oordelen.

Waarom kunnen eisers dan niet genieten van het voordeel van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, inhoudende dat hun aanvraag in België op een schriftelijke wijze kunnen indienen, teneinde alle ongemakken die gepaard gaan met het vertrek uit België te vermijden?

Dat verweerster hardnekkig volhoudt aan een té strenge interpretatie van de voorwaarde 'buitengewone omstandigheden'. Dat deze te strenge interpretatie echter disproportioneel is ten aanzien van de grote ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden.

6.

Dat hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden.

Dat benadrukt dient te worden, het weze herhaald, dat de integratie is ontstaan in een langdurige periode van legaal verblijf.

Dat eisers bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld hebben als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken en dat eisers hun verregaande integratie weliswaar zelf hebben gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik hebben gemaakt.

Dat de verweerster alle ingeroepen elementen apart heeft beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

Dat de verweerster niet alleen bij deze individuele beoordeling in de fout gaat (zie supra), doch ook de bal mislaat door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

Dat de verweerster in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

7.

Dat verweerster het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee eisers zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E. V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van de wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stop, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat de rechten van het kind (cf. supra) evenzeer gewaardeerde rechten zijn als het recht op privé- en gezinsleven. Dat bijgevolg de rechten van het kind en de onafwendbare schending van deze rechten

dient afgetoetst te worden van het doel dat verweerster wenst te bereiken — in casu het naleven van een formaliteit.

Dat verweerster in de bestreden beslissing bovendien heeft aangestipt dat de verregaande integratie van eisers weldegelijk het voorwerp kunnen uitmaken van een machtiging tot verblijf.

Dat aan een gezin met drie jonge schoolgaande kinderen vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit, aangezien de kans wel degelijk reëel is, gelet op de persoonlijke situatie van eisers, dat zij in aanmerking zullen komen voor een machtiging tot verblijf. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de schending van de kinderrechten, de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.”

4.2. Voor zover verzoekers zich baseren op “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, voeren zij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek uiten op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het eveneens geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk als juridische grondslag wordt vermeld. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. *Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:*

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 maart 2013 (zie punt 1.4), die in het administratief dossier is opgenomen en daarna nog een aantal keren werd aangevuld, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“Wat de buitengewone omstandigheden betreft:

Volgens de vaste Rechtspraak worden als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschouwd deze redenen die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om de machtiging tot verblijf aan te vragen via de consulaire of diplomatieke en dat bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden buitengewoon zijn, het evenredigheidsbeginsel moet toegepast worden, maw dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepasselijkheid ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

In de eerste plaats is het zo dat betrokkenen thans wettig in België verblijven ogv een beslissing van uw administratie om hun asielaanvraag over te maken aan de bevoegde instanties (CGVS) en hen aldus verblijfsrecht toe te kennen; in de huidige stand van de procedure mogen zij trouwens België niet verlaten en kunnen zij in elk geval niet terugkeren naar Kirgizië, zonder schending van het internationaal en nationaal recht terzake, inzonderheid het non-refoulement beginsel.

In elk geval wordt deze huidige aanvraag ingediend in een periode van wettig verblijf, hetgeen op zich als een uitzonderlijke omstandigheid kan gelden.

Anderzijds is er het praktisch bezwaar dat er geen Ambassade van België in Kirgizië bestaat en dat de aanvraag via Kazachstan zou dienen te gebeuren (13); dit strookt aldus niet met de letter van de wet, en maakt het hoe dan ook veel moeilijker om de stappen te ondernemen.

Ook is de toestand in Kirgizië niet van die aard dat men mensen nodeloos met risico voor de veiligheid naar een land moet sturen waar men eigen onderdanen afraadt naar toe te reizen of minstens uiterst waakzaam te zijn (14).

Bovendien gaan de twee kinderen hier naar school :

A.(...) is ingeschreven sedert 8/11/2010 en zit momenteel in het 5e leerjaar (15)

S.(...) is ook ingeschreven sedert 8/11/2010 en zit momenteel in de 2e kleuterklas (16)

Het is zeer nefast mocht dit ritme onderbroken worden en de studies stopgezet voor onbepaalde tijd.

U zal uiteraard ook begrijpen dat deze kinderen volledig vertrouwd zijn met het Belgische onderwijs- en maatschappelijk-cultureel systeem en niet meer met dat van hun thuisland; alleen qua alfabet, zou het uiteraard een enorme achteruitgang zijn om terug aan te pikken, daarbij moet men ook in acht nemen dat A.(...) als een gevolg van het vertrek uit het land eertijds een schoolachterstand heeft opgelopen en dat het hoe dan ook niet in haar belang zou zijn daar nu nog een achterstand aan toe te voegen; dat men dit belang van het kind en de nood aan stabiliteit niet mag onderschatten bij het nemen van zijn administratieve beslissingen.

Daarbij komt tenslotte ook het feit dat S.(...) psychologische problemen heeft opgelopen toen zij heeft moeten zien hoe haar vader slachtoffer is geworden, in hun huis, van ernstig fysiek geweld; zij wordt momenteel hier opgevolgd en het is dus niet aangewezen dit te onderbreken, noch het kind terug te sturen naar de plaats waar een trauma werd opgelopen (17)

Verder zijn zij ook dermate goed geïntegreerd in België (zie hieronder) dat het niet wenselijk is dat deze integratie zou afgebroken worden omwille van het vervullen van de formaliteiten;

Het is in deze totaal disproportioneel om te eisen dat zij na een verblijf van bijna 2 jaar en half (op heden) zouden moeten terugkeren met 3 kinderen en dergelijke ongemakken/problemen zouden moeten trotseren om dergelijke formaliteiten te vervullen, rekening houdend met alle problemen die hierboven werden uiteengezet.

Dat de louter formele eis van de administratieve overheid om betrokkenen te verplichten terug te keren naar zijn land van oorsprong om er een visum te vragen en administratieve documenten niet beantwoord aan het gezond verstand en manifest niet evenredig is dus niet kan worden beschouwd als een maatregel die gerechtvaardigd is door een dwingende maatschappelijke behoefte en meer in het bijzonder, evenredig met het nagestreefde doel.

De aanvraag dient derhalve ontvankelijk verklaard te worden.”

4.8. Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift de door hen ingeroepen elementen uit hun aanvraag van 15 maart 2013, met name hun asielpcedure, de schoolgaande kinderen, de gezondheidssituatie van hun dochter, de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Kirgizië en de duur van hun legaal verblijf in België. Door louter te beweren dat deze elementen wel degelijk “*buitengewone omstandigheden*” vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet slagen verzoekers er uiteraard niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens over het hoofd zou hebben gezien of de beslissing met een motiveringsgebrek zou zijn behept. De Raad stelt immers vast dat zowel over de asielpcedure, het ontbreken van een diplomatieke post in Kirgizië, de scholing van de kinderen, de psychologische problemen van de dochter S. als hun integratie in België uitvoerig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. In hun middel poneren verzoekers dat een asielpcedure van meer dan drie jaar voor families met schoolgaande kinderen als een prangende humanitaire situatie kan worden beschouwd, maar zij tonen niet aan dat hun asielpcedure meer dan drie jaar zou hebben geduurd. Verzoekers benadrukken eveneens dat zij hun aanvraag hebben ingediend op het ogenblik dat zij nog legaal op het Belgisch grondgebied verbleven. De Raad merkt op dat dit geen invloed heeft op de motieven van de bestreden beslissing aangezien de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Hierbij dient te worden aangestipt dat de “*buitengewone omstandigheden*” niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf te verkrijgen, zoals verzoekers onder punt 6 van hun verzoekschrift lijken te doen. Het verblijf van de vreemdeling in België en de daaruit voortvloeiende

integratie en sociale bindingen zijn in de eerste plaats elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, die aan een onderzoek zullen worden onderworpen wanneer de aanvraag conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland wordt ingediend, zoals trouwens ook in de bestreden beslissing vermeld staat. Deze zienswijze is overigens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

4.9. Daarnaast hameren verzoekers op het humanitaire karakter van de aanvraag en stellen zij dat rekening dient te worden gehouden met de belangen van de kinderen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekers ingeroepen scholing van hun kinderen, doch oordeelde dat dit gegeven niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. In de beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt: *“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Wat de onderbreking van de scholing betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Zij tonen echter niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst, waar zij scholing in hun moedertaal kunnen volgen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was.”* De uiteenzetting over het humanitaire karakter van de aanvraag en de belangen van de kinderen is niet van aard om voormelde pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

4.10. Verzoekers beroepen zich in dit kader trouwens op de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind van New York van 20 november 1989 (hierna: IVRK) en op artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 3 van het IVRK bepaalt het volgende:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Artikel 6 van het IVRK bepaalt het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.
2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.”

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de schending van de artikelen 3 en 6 van het IVRK niet dienstig kan worden aangevoerd omwille van het feit dat deze verdragsartikelen geen rechtstreekse werking hebben. Het IVRK is een internationaal verdrag dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het IVRK de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22bis in de Grondwet op te nemen staat los van de rechtstreekse werking van de artikelen 3 en 6 van het IVRK als dusdanig. De artikelen 3 en 6 van het IVRK volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)).

Artikel 22bis van de Grondwet bepaalt het volgende:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Volgens artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (*Parl.St. Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32*) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (*Parl.St. Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5*) Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kunnen verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen (cf. RvS 29 mei 2013, nr. 223 630).

4.11. Met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging in Kirgizië menen verzoekers dat het, ondanks het bestaan van een koerierdienst, niet uitgesloten is dat zij zich zullen moeten aanmelden op de Belgische ambassade in Moskou. Verzoekers tonen echter niet aan dat dit voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, waardoor dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. Zij staven trouwens hun bewering niet dat de Raad van State herhaaldelijk zou hebben geoordeeld dat de afwezigheid van een Belgische vertegenwoordiging voldoende is om van een buitengewone omstandigheid te kunnen gewagen. Waar verzoekers zich afvragen waarom zij per se voor hun aanvraag terug dienen te reizen naar hun land van herkomst en niet gewoon een aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel kunnen indienen *“teneinde alle ongemakken die gepaard gaan met het vertrek uit België te vermijden”*, wijst de Raad er op dat de Belgische Staat tot op zekere hoogte soeverein is bij het bepalen van de procedures die toegang kunnen verschaffen tot zijn grondgebied. Meer specifiek wordt in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorzien in de mogelijkheid om een aanvraag in België in te dienen wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die het voor de aanvrager zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de gebruikelijke procedure, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Met hun betoog bezondigen verzoekers zich aan wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Waar verzoekers menen dat de verwerende partij volhoudt aan een te strenge interpretatie van de voorwaarde van *“buitengewone omstandigheden”*, wijst de Raad er op dat de verwerende partij, zoals hierboven reeds is aangegeven (zie punt 4.6), ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad zich bij de beoordeling van de aanvraag niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

4.12. Onder punt 7 van hun verzoekschrift stellen verzoekers dat de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee zij zouden worden geconfronteerd bij een terugkeer naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten, hetgeen zij verder ondersteunen met een eerder theoretisch betoog. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing voor verzoekers geen verplichting inhoudt om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekers verwijzen in hun middel naar hun privé- en gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, maar zij verhelderen niet op welke wijze de bestreden beslissing een inmenging zou uitmaken in dit privé- of gezinsleven. Verzoekers slagen er niet in om een schending van het evenredigheidsbeginsel aan te tonen.

4.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de

artikelen 3 en 6 van het IVRK. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aangetoond. Een kennelijke appreciatiefout werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN